

Nummer 24	15. December 1910	59. Aargang

Menneskets Udødelighed.

Thomas A. Edison, Amerikas store Opfinder, har fundet det tidssvarende at føje et nyt Argument til de mange allerede existerende vedrørende Materialisme. Da han fornylig talte med en af Pressens Repræsentanter, erklærede han, at han ikke troede paa Sjælens Udødelighed; han paastod endvidere, at Mennesket ikke var et personligt Individ, men en Samling af Celler, ligesom New York er en Samling af Individer, og følgelig fandtes der intet Liv efter Graven. Han paastod ligeledes, at der ikke findes nogen Sjæl; Hjernen er kun en fonografisk Rekord, og derfor vil det være ligesaa urimeligt at tilskrive Hjernens Indhold Udødelighed som at tilskrive den fonografiske Cylinders Indhold Udødelighed. „Nej, vi ere ikke Individer", sagde han, „vi ere en Samling af uhyre smaa Ting." Saaledes lød hans Argumenter.

Hr. Edison er en stor Autoritet paa alle Elektricitetens Omraader, og enhver Udtalelse af ham desangaaende fortjener ubetinget Tiltro; men naar han kommer ind paa Psychologiens og Theologiens Omraader, svinder hans Autoritet, og hans Udtalelser fortjene da ikke større Opmærksomhed end Udtalelser af en ordinær Studerende af menneskelige Problemer, og endda ikke saa megen som Udtalelser fra dem, der have anvendt ligesaa megen Tid og Intelligens paa disse Studier som han paa Elektriciteten. Hver er bedst hjemme i sit eget Studium, og det turde være et Spørgsmaal, om Edison er hjemme i de mange og indviklede Problemer, der vedrøre det langt vigtigere Spørgsmaal end alle de øvrige, Menneskets Udødelighed.

At betvivle Opfinderens Autoritet, naar han behandler dette Emne, er aldeles ikke ensbetydende med at tale nedsættende om ham. Han er ligesaa stor som Opfinder. Det er ikke sikkert, at en stor Musiker ogsaa er en stor Matematiker. En god Arkitekt har maaske slet intet Kjendskab til Geologi, men kan desuagtet være ualmindelig dygtig paa sit specielle Omraade.

Edisons Sammenligning af Mennesket med en hel Kommune er i Princippet det samme som Apostlen Paulus' Sammenligning af Kristi Kirke med et fuldkomment Legeme, hvor hver enkelt Lem yder Tjeneste til det Heles Gavn. „For Legemet", siger han, „er ikke eet Lem, men mange. Dersom Foden vilde sige: fordi jeg ikke er Haand, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon den derfor ikke hører til Legemet? Og dersom Øret vilde sige: fordi jeg ikke er Øje, derfor hører jeg ikke til Legemet, mon det derfor ikke hører til Legemet? Dersom det ganske Legeme var Øje, hvor blev da Hørelsen? Dersom det ganske Legeme var Hørelse, hvor blev da Lugten? Men nu har Gud sat Lemmerne, ethvert af dem, i Legemet, eftersom han vilde . . . . Paa det der ikke skal være Splid i Legemet, men at Lemmerne skulle have lige Omhyggelighed for hverandre; saa at, naar eet Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller eet Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med. Men I ere Kristi Legeme og Lemmer enhver især." (1. Kor. 12: 14—27.) Aldrig kunde der fremstilles et mere passende Billede af den Kommune, til hvilken Hr. Edison henviser. Hvad Apostelen siger om de forskjellige Lemmer paa Legemet, passer netop paa Cellerne, som Edison omtaler. Hver lille ubetydelig Celle lever sit korte Liv som en nødvendig Del af det hele Legeme. Mennesket er en Sammensætning — det er Sandhed, men det er ikke den hele Sandhed.

Det menneskelige Legeme er mere end en Samling Celler. Det er ogsaa Aandens Bolig, som kontrollerer alle de øvrige Celler, alle de forskjellige Organer og Lemmer og styrer deres Virksomhed mod et bestemt Maal. I denne Henseende er Sammenligningen mellem et Menneske og en By ufuldkommen. En By er kun en Samling af Individer, som hver især lever sit uafhængige Liv. Dersom en Million Mennesker skulde dø paa en Dag i New York, vilde det ikke berøre de øvrige Indvaanere i ringeste Maade. Hvis en Del af Befolkningen blev ødelagt ved Jordskjælv eller Ild, vilde det i alt Fald kun indirekte berøre den øvrige Del. I en stor Stad virke de derboende Individer undertiden i Forening, og til andre Tider kives og kriges de. Foruden de individuelle Celler besidder Legemet ogsaa en Aand, som lever, tænker, lider og glædes, og som kontrollerer disse Celler efter bedste Evne. Dersom Hjertet er beskadiget, da veed Aanden, om Skaden er større, end at den kan læges; hvis dette er Tilfældet, vil Legemet dø. Men hvorfor skal det hele Legeme dø, blot fordi en Kugle er trængt ind i Hjertet,

medens det kan vedblive at leve, selv om et helt Ben bliver bortrevet ved en Kanonkugle? Det er Aanden i Legemet, som leder den Reparation, der hver Dag er nødvendig; den kommanderer sin Armee af Celler til at bekjæmpe Fjenderne, men lader Legemet kapitulere, naar det er udslidt, eller naar Forsvar er umulig. Vi høre om Død, der er foraarsaget ved Indbildning eller ved Frygt. Saaledes er der bleven fortalt os et Tilfælde, hvor en Mand døde, fordi han troede, at han forblødte sig, skjøndt Legemet var fuldstændig uskadt. Apostlen fortæller os, at ved Frelserens Komme ville de, som høre ham til, blive forvandlede i et Øjeblik. De, som leve i Kristo, ville optages og møde Frelseren i Skyen. Alt dette vilde være umuligt, hvis Legemet ikke var den udødelige Aands Bolig. Man har troværdige Beretninger om, at Mennesker ere komne til Live igjen, efter at Aanden har forladt Legemet. Nogle af disse Beretninger finde vi endog i den hellige Skrift; men det er heller ikke ukjendt i vor egen Tidsalder. Saaledes meddeler Doktor Isaac Kaufman Funk en Tildragelse, der fandt Vej til Pressen i 1905:

„En velkjendt Læge i New York, hvis Paalidelighed er hævet over Tvivl hos Alle, der kjendte ham, meddeler følgende personlige Oplevelse, for hvis Sandfærdighed en anset Redaktør indestaar med sit Æresord: Lægen var alene i Florida, da han fik et Anfald af Paralysis. Han vidste selv, at det var den sikre Død, saa meget mere som tidligere Symptomer klart viste, at Døden var nær. Han besluttede ikke at tilkalde Hjælp for ikke derved at forurolige Nogen og gik til Sengs for som medicinsk Kyndig at iagttage Dødens Værk. Lamheden gik gradvis fra hans Fødder op igjennem Legemet, indtil han blev bevidstløs. Derpaa vendte Bevidstheden pludselig tilbage, og han følte sig fuldstændig fri for al Pine. Han spekulerede paa, om han nu var død, og kom til at tænke paa en Ven, hvem han havde kjendt i mange Aar, men som boede 1000 Mile derfra. I nogle Øjeblikke befandt han sig i Vennens Hjem, saa' Familiens forskjellige Medlemmer, hørte, hvad de sagde, og saa', hvad de foretog sig. Han talte til dem, men kunde ikke tilvende sig deres Opmærksomhed. Pludselig saa' Vennen paa ham, idet han bestyrtet udbrød: „Men Doktor! Er De virkelig her? Jeg troede, De var i Florida", og samtidig kom han nærmere for at hilse paa ham. Doktoren meddelte flere besynderlige Oplevelser, han havde gjennemgaaet den samme Nat, og at han tilsidst hørte en Stemme, som tydeligt sagde: „Du kan forblive her nu, hvis du ønsker det, men dersom du føler, at dit Arbejde paa Jorden endnu ikke er fuldendt, kan du igjen vende tilbage. Dette maa du selv afgjøre." Efter alvorlig Overvejelse kom han til det Resultat, at hans Arbejde endnu ikke var fuldendt. Strax derpaa fandt han sig igjen i sit Soveværelse, betragtende sit døde Legeme, som laa paa Sengen. Og hans øvede Øje saa', at det var et Legeme, som Aanden havde forladt. „Ved et overmenneskeligt Udslag af min Villie", siger

han, „tog jeg igjen mit Legeme i Besiddelse, idet Solen opstod, og jeg fandt, at jeg havde været bevidstløs den hele Nat. Om Morgenen skrev jeg til min fraværende Ven og fortalte ham, hvad jeg havde set og hørt i hans Hus. Og den samme Morgen skrev ogsaa han til mig og meddelte, hvad han havde oplevet den samme Nat, at han havde set mig i Værelset saa tydelig som nogensinde, og at han i sin Bestyrtelse havde udraabt: „Men Doktor, er De her? Jeg troede, De var i Florida," og da han nærmede sig for at gribe min Haand, forsvandt jeg pludselig. Han var nu meget ængstelig for, at maaske en eller anden Ulykke havde ramt mig."

De to Breve passerede hinanden paa Vejen, og ved senere Korrespondance blev det yderligere bekræftet, at det, han havde set og hørt i sin Vens Hus, virkelig havde fundet Sted.

Selv om denne Fortælling ikke finder Tilslutning, er der dog ingen Grund til at betvivle den. Der findes flere saadanne Hændelser nedskrevne i den hellige Skrift, der tilfulde bekræfte, at Aanden existerer adskilt fra Legemet. I Apostlens Ord hedder det: „Der er et sandseligt Legeme, der er ogsaa et aandeligt Legeme." (1. Kor. 15: 44.) Ødelæggelsen af det første betyder ikke Tilintetgjørelse af det sidste. Denne store Sandhed er lært ved Aabenbaring og stadfæstet ved Fornuft.

(Deseret News.)

Søndagsskolernes Program for Januar 1911.

1. Klasse.

1. Lektie: Den barmhjertige Samaritan. Luk. 10. Kap.
2. Lektie: Profeten Elias og Enken. 1. Kong. 17. Kap.
3. Lektie: Peter løslades af Fængslet. Ap. Gj. 12. Kap.

2. Klasse.

1. Lektie: Vore første Forældre, Adam og Eva. 1. Moseb. 2. og 3. Kap.
2. Lektie: Kain og Abel ofre til Herren. 1. Moseb. 4. Kap.
3. Lektie: Den sværeste Regnstorm i Verden. Noah og hans Sønner. 1. Moseb. 7., 8. og 9. Kap.

3. Klasse.

1. Lektie: Lehis Prædiken. Tager Familien i Ørken. 1. Nephi. 1. og 2. Kap.
2. Lektie: Nephi faar Messingpladerne. Labans Død. 1. Nephi 1. og 4. Kap.
3. Lektie: Ishmael og Familie forenes med Lehi. 1. Nephi 7. og 16. Kap.

4. Klasse.

1. Lektie: Den hebraiske Nations Deling 975—955 f. Kr. Rhoboams uvise Styrelse — De 10 Stammers Revolt — Jeroboam bliver Konge — Hans Afgudsdyrkelse — Rhoboams Skjændsel og Død. 1. Kong. 12.—14. Kap. 2. Krøn. 10.—12. Kap.
2. Lektie: Det nordlige Rige fra Jeroboam til Ahab 955—918 f. Kr. Jeroboam og Nadab — Jeroboam overvunden af Abia — Asa overvinder Etiopherne — reformerer Riget — hans Alliance med Benhadad. 1. Kong. 15. Kap. 16: 1—28., 2. Krøn. 12—16. Kap.
3. Lektie: Elias' Tid 918—915 f. Kr. Achabs Regjering — hans Ugudelighed — Elias fødes ved Ravne — hans Møde med Obadiah — Baals Præster og deres Udryddelse. 1. Kong. 17.—19.; 18: 1—9.

Fader og Søn.

For tyve Aar siden fik en ung, men modløs Doktor i en af de større Byer Besøg af sin Fader, som boede i et af Landdistrikterne. Da de mødtes, spurgte Faderen: „Naa, min Søn, hvordan gaar det dig?" „Det gaar slet ikke, Fader", svarede Sønnen, „jeg har Intet at bestille." Den gamle Fader saa' skuffet ud, men han opmuntrede sin Søn til Taalmodighed og Udholdenhed. Senere paa Dagen fulgte han Sønnen til en „gratis Klinik", hvor den unge Læge en Time daglig virkede uden Godtgjørelse.

Faderen sad i et Hjørne af Lokalet og iagttog med stille, men levende Interesse, hvad der foregik, medens 25 ulykkelige Lidende nød Konsultation og Hjælp. Den unge Læge var saa optaget af sit Kjærlighedsværk, at han helt glemte, at Faderen var med, men knap var Døren lukket efter den sidste af Patienterne, før Faderen udbrød: „Du fortalte mig, at du Intet havde at bestille; hvis jeg i en hel Maaned havde hjulpet 25 Mennesker som du her i een Time, saa vilde jeg takke Gud for, at mit Liv var nyttigt for Noget."

„Ja, men Fader, jeg faar ingen Penge for det," svarede Sønnen.

„Penge!" udbrød den Gamle med Overbevisningens Varme. „Penge! Hvad er Penge i Sammenligning med at være hjælpsom over for sine Medmennesker? Bryd dig ikke om Penge, men fortsæt dette Arbejde hver Dag. Jeg vil gaa hjem til min Farm og med Glæde skaffe dig Penge til dit Ophold, saa længe jeg lever. Og jeg vil sove sødt og trygt hver Nat ved den velsignede og trøstefulde Tanke, at jeg hjælper dig til at hjælpe dine Medmennesker."

Torsdag den 15. December 1910.

En glædelig og velsignet Jul

er paany det Ønske, som i Skrift og Tale, pr. Post og pr. Telegraf sendes ud over Land og By i alle kristne Nationer. Der træffes Forberedelser til at fejre Festen paa mange forskjellige Maader; men det er kun en forsvindende Brøkdel af de store Masser, som fejrer den i den rette Aand og Hensigt. I de sidste Maaneder er der udkommet Bøger, der som Forfattere have nogle af den skandinaviske Folkekirkes mest fremragende, haabefulde og selvstændigt tænkende Mænd, og som gaa ud paa intet mindre end at omstøde Troen paa en Kristus, „født af Jomfru Marie", som den augsburgske Konfession erklærer. Disse hysteriske Forsøg paa at neutralisere den enfoldige, velmente Barnetro paa en Gud i Mennesket, en Frelser i Jomfru Maries Søn, ville sikkerlig ryste Dogmatiken i dens Grundvold, og det er vanskeligt at beregne Følgerne. Julefesten vil da ikke længere fortrylle os med sit magiske Skjær af Bethlehemsstjernen, med Englesang og Klokkeklang. Stalden med Krybben vil forsvinde, og Korset paa Kalvari vil kun blive en uhyggelig Myte; Vandringen til den tomme Grav Paaskemorgen vil kun vorde en Farce, og Kristi Himmelfart som den sejrende Emanuel vil forvandles til en himmelskrigende Usandhed.

Hvor ere da vi Kristne, som i Jesubarnet, Himmelens største Julegave til Jordens Børn, se vor Frelser, vor Trøster og vor Saligheds-klippe? Vi stilles i et værre Lys eller rettere Mørke end den uvidende Hedning, der tilbeder Sten og Træ som en hjælpende Gud.

Men hvad sætte da disse moderne Teologer i Stedet? Dersom Nazaræeren kun var et ideelt Menneske, en stor Morallærer og Filosof, men ikke mere, hvor finde vi da den forventede Messias?

Her er noget for vor Tids Præster at studse over. Mon de ikke have en saa alvorlig Kamp at bestaa mod Materialisme og Vantro indenfor deres egen Kreds, at de passende kunde undlade at besvære sig over 200 ulærde Mormonmissionærer, der tro og prædike den sande Jesus af Nazareth mere paa een Dag, end samtlige Præster i de 3 skandinaviske Lande gjøre i hele deres Tid, fordi de Første af hele deres Sjæl tro paa deres Lære, medens de Sidste kun delvis eller slet ikke tro det, de prædike til Andre. Vi bære Vidnesbyrd til hele Verden om, at Jesus af Nazareth lever og er bleven set i vor Tid; at han virkelig blev født af Jomfru Marie; at han led og døde for Verdens Synder; at han har oprettet sin Kirke ifølge sin egen Plan, og at han endnu vil samle om sig dem, der i Troens Enfold tro paa hans Gjenkomst i Kjødet. Sidste-Dages Hellige tro disse Ting, og derfor sige vi til hverandre og til hele Verden: En glædelig og velsignet Jul!

Missionsnyheder.

Ankomst. Onsdag den 14. Oktober ankom følgende Ældster fra Zion for at optage deres Virksomhed i den skandinaviske Mission:

Olof Andersen fra Ogden, Johan Berentsen og Laurence C. Monson fra Salt Lake City og Arthur L. Olsen fra Logan, Utah, samt Frederick C. Mickelson og James Andersen fra Shelley, Idaho.

Beskikkelse. Frederick C. Mickelson til Aarhus, Laurence C. Monson til Bergen, James Andersen til Kjøbenhavn og Johan Berentsen, Arthur L. Olsen og Olof Andersen til Kristiania Konferencer.

Præs. Andrew Jenson 60 Aar. Afvigte 11. December fyldte Br. Jenson 60 Aar, og Dagen gav Anledning til en smuk lille Fest til Ære for Skandinaviens Præsident. Sangkoret mødte frem Kl. 7 Morgen og sang under Andrew Funks Ledelse flere udvalgte Numre, og i Løbet af Dagen indløb der Lykønskningstelegrammer og Kort fra fjærn og nær og fra Venner i Kjøbenhavn. Om Aftenen indlemmede Præs. Jenson 12 Individer, som fremstillede sig til Daab, hvilket blev en enestaaende Tildragelse i hans Liv. Den følgende Aften indbød han hele Menigheden til et Selskab, hvor Forfriskninger serveredes, og hvor baade de Hellige og interesserede Venner deltoge. Aftenen tilbragtes paa en særdeles behagelig Maade, idet et passende Program udførtes. Blandt Numrene i dette var en for Lejligheden passende Tale af Ældste Oluf J. Andersen, som til Slutning overrakte Præsident Jenson en smuk lille Gave fra de i Kjøbenhavns Gren virkende Ældster; Søndagsskolens Bestyrer, Thorvald Petersen, som ogsaa er Formand for Koret, overbragte en smuk Gave fra dette, og J. J. Dam, Præs. for Ungdomsforeningen, overleverede paa unge Mænds og unge Kvinders Vegne en smuk Lykønskningsmappe. Broder Jenson takkede meget bevæget for den Opmærksomhed, der var vist ham af Kjærlighed og Velvillie, og udtalte det Ønske, at han, saa længe Herren tilmaaler ham Levedage med Helbred og Styrke, maa fortsætte det Arbejde, han begyndte som en 9 Aar gammel Dreng, og som har været den sande og levende Kilde til Glæde her i Livet og Haab om evindelig Fortsættelse herefter.

Efteraarskonferencen i Bergen

tog sin Begyndelse Fredag den 28. Oktober Kl. 8,30 Aften. I dette Møde aflagde Repræsentanter for de Kvindelige Hjælpeforeninger Rapport fra de respektive Grene. Der var udført et godt Arbejde, hvis velgjørende Indflydelse føltes overalt. Missionspræsident Andrew Jenson takkede Søstrene for deres nyttige Virksomhed og opmuntrede dem til

at fortsætte det Arbejde, der var saa godt begyndt. Mødet sluttede med Salmen: „Frem med Tak og Pris vi komme“. Taksigelse af Ældste Nephi Hansen.

Lørdag Aften Kl. 8,30 tog den egentlige Konference sin Begyldelse. Tilstede vare Missionspræs. Andrew Jenson, Konferencepræs. Ole J. Sitterud, Præs. James A. Stevenson fra Trondhjem, Ældste Lorenzo Peterson fra Aalborg og de i Konferencen virkende 15 Missionærer samt mange Hellige og deres Venner.

Præs. Sitterud kaldte Mødet til Orden. Salmen „Guds Aand som en Ild nu begynder at lue“ blev afsungen, Bøn af Ældste J. Mortensen. Der blev aflagt Rapporter fra følgende Grene: Erastus Johnsen fra Aalesund, Henry J. Amundsen fra Haugesund, Georg W. Thulin fra Stavanger, Nephi Hansen fra Egersund og Præs. Sitterud fra Bergen. Fra alle disse Steder bragtes gode Efterretninger; mange Skrifter vare omdelte og gode Møder afholdte. Derefter talede Præs. Stevensen opmuntrende til Missionærerne, hvorefter Præs. Jenson udtalte sin Tak for det gode Arbejde, som Ældsterne havde udført i de sidste 6 Maaneder, og sin særdeles Tilfredshed med de aflagte Rapporter.

Mødet sluttede med Salmen „Jorden med sit Blomsterflor“. Taksigelse af Ældste Lorenzo Peterson.

Søndag Formiddag Kl. 11 afholdtes Søndagsskolernes Konference. Huset var fyldt til Trængsel. Mødet aabnedes med Sangen: „Vær velkommen Søndag Morgen“. Bøn af James C. Hansen, hvorefter Sangen: „O, du Salighedens Klippe“. Forstanderne fra de organiserede Søndagsskoler afgave deres Rapporter som følger: Thos. L. Thomsen fra Aalesund, John E. Larsen fra Haugesund, Hans J. Mortensen jun. fra Stavanger og Sigvard Hoium fra Bergen. Det fremgik af disse, at Skolerne vare i god Fremgang. Til Afvexling blev sunget: „Der er Skjønhed her paa Jord i et kjærligt Hjem“. Et interessant Program udførtes derefter af Bergens Skoles Elever, der viste den Flid, som Lærerne og Eleverne havde anvendt i det forløbne Halvaar. Programmet viste, at Børnene kun lærte det, som er godt og nyttigt for at blive gode Mænd og Kvinder. Derefter blev sunget: „Hører, I Kjære, og lærer et Ord“, hvorpaa Præs. James A. Stevensen bragte Hilsener fra Trondhjems Søndagsskole, og Ældste Lorenzo Peterson fra Aalborg opmuntrede Alle til at gaa fremad og udføre deres Pligter, saa at vi kunde faa den Krone, som er henlagt til Guds trofaste Børn. Præs. Andrew Jenson ydede Skolen Ros og Opmuntring; han takkede Lærerne for deres Udholdenhed i at lære Børnene det, som var godt, og bad dem ikke blive trætte, og han formanede Børnene til at være gode og lydige imod deres Forældre og Foresatte, saa at de kunde nyde Herrens Velsignelser derfor. Den interessante Søndagsskole-Konference sluttede

med Sangen: „Velsign, o Gud, dit Folk"; Taksigelse af Georg Wm. Thulin.

Søndag Eftermiddag Kl. 5 afholdtes Møde i „Folkets Hus", som var lejet for Anledningen. Mødet aabnedes med Salmen: „O, Brødre, Søstre, lad os saa". Bøn af James A. Stevensen, derefter et udvalgt Stykke af Koret. Præs. Andrew Jenson fremstod derpaa og forklarede Maaden, hvorpaa vor Kirkes Autoriteter foreslaas og opholdes i deres Embeder; hvert Medlem har en Stemme med. Vort Samfund er i Dag det eneste i Verden, der har en saadan demokratisk Form af Selvstyre, medens alle de øvrige maa nøjes med de Præster og Ledere, som Udvalg og Kommiteer vælge for dem. Han foreslog derpaa de forskjellige Embedsmænd, baade Kirkens almindelige, som de vare godkjendte ved den sidst afholdte Konference i Salt Lake City, og Missionens og Konferencens som følger: Rudger Clawson som Præsident over den europæiske Mission, Andrew Jenson som Præsident over den skandinaviske Mission med Oluf J. Andersen som Redaktionssekretær og Translatør for „Skandinaviens Stjerne" og Joseph K. Nicholes som Missionssekretær. Torkel E. Torkelsen blev hæderligt afløst for at rejse hjem, og Ole J. Sitterud blev løst som Præsident over Bergens Konference med Tilladelse til at rejse til sin Fødebygd Odalen for at prædike for sine Slægtninge og Venner den tilbageværende Tid. Følgende Beskikkelser oplæstes derpaa: Ældste Erastus Johnsen blev indsat som Præsident og Forstander i Bergen og Joseph A. Christiansen som Sekretær med Leonard Larsen, Peter H. Jensen og Warren A. Munk som Medarbejdere.

Aalesunds Gren: Henry J. Amundsen som Forstander med Thos. L. Thomsen som Medarbejder. Haugesunds Gren: Georg Wm. Thulin som Forstander med John E. Larsen som Medarbejder. Stavangers Gren: Hans J. Mortensen som Forstander med James C. Hansen som Medarbejder. Egersunds Gren: Nephi Hansen som Forstander med Oliver S. Olsen som Medarbejder. Ældste Torkel E. Torkelseu takkede for alle de Goder, han havde nydt som Missionær, baade hos Sødskende og Venner, og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Sandheder. Til Afvexling sang Koret et udvalgt Stykke: „Led mig". Præs. Andrew Jenson talede om Frafaldet og om Gjengivelsen af Evangeliet ved Profeten Joseph Smith, hvilket nu over to Tusind Missionærer ere ude at forkynde for Alle, som ville lytte dertil. Koret sang til Slut: „Elskte Zion, stærk du stande". Taksigelse af Erastus Johnsen.

Aften Kl. 8,30. Præs. Sitterud kaldte Mødet til Orden, og Koret sang: „O Helligaand, mit Liv, min Lyst". Bøn af Nephi Hansen, hvorefter Sangen: „Før Jorden frem af Kaos sprang". Derefter fik de Ældster, som ikke tidligere havde talet i Konferencen, Lejlighed dertil, nemlig: Leonard Larsen, Oliver L. Olsen, James C. Hansen, Joseph A. Christiansen, Warren A. Mnnk og Peter H. Jensen. De udtalte alle

deres Glæde over at være Evangeliets Budbærere og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Joseph Smith som en sand Guds Profet. Lorenzo Peterson fra Aalborg opmuntrede alle Missionærerne til at fortsætte, som de havde begyndt. Præs. Sitterud aflagde derpaa en samlet Rapport over Missionens Virksomhed i de forløbne 6 Maaneder som følger: 83,132 Skrifter og 1,991 Bøger uddelte, 33,300 Fremmedes Huse besøgte, 2,386 evangeliske Samtaler, 445 Møder afholdte, 27 døbte og 6 Børn velsignede.

Til Afvexling sang Henry J. Amundsen: „En Dag jeg paa et ensomt Sted" med Korakkompagnement.

James A. Stevensen talte derefter over Evangeliets første Principper. Den nye Præsident, Erastus Johnsen, haabede, at Sødskende vilde hjælpe ham i den ansvarsfulde Stilling, som han var bleven kaldet til, men som han følte sig meget ufuldkommen til at indtage. Præs. Andrew Jenson benyttede Resten af Tiden. Han takkede Korets Medlemmer samt Lederen, Joseph A. Christiansen, for den Flid og det Arbejde, de havde udført, og gav værdifulde Raad og Formaninger til de Hellige om at være trofaste og holde ud i Godt og Ondt. Præs. Sitterud gjorde derefter nogle Slutningsbemærkninger, hvorpaa Mødet hævedes med en Duet af Karoline Mathinusen og Olav Lillevik med Korakkompagnement. Taksigelse af Henry J. Amundsen.

Mandag Formiddag afholdtes Præstedømsmøde, som varede i 4 Timer. Ældsterne fik her Lejlighed til at afgive Rapport over deres personlige Virksomhed siden sidste Konference, og Præs. Andrew Jenson sluttede Mødet med mange gode Raad.

Mandag Aften Kl. 8 holdt Præs. Andrew Jenson et interessant Foredrag i „Folkets Hus" om Kirkens Historie og Folkets nuværende Stilling. Der var samlet en stor Del opmærksomme Tilhørere. Enkelte, som af Nysgjerrighed vare komne for at se, hvad vi kunde byde, gik alle overraskede derfra og med et bedre Indtryk af Mormonerne, end de havde, da de kom.

Som en god og passende Afslutning paa Konferencen holdt den kvindelige Hjælpeforening Tirsdag Aften en Fest for de besøgende Brødre og de bortdragende Missionærer. Et godt og afvexlende Program udførtes, og Stemningen var udmærket, medens god Mad og Drikke serveredes i Overflod. Saavel Festen som Konferencen var en Kilde til Opmuntring baade for Sødskende og Missionærerne, saa at de alle følte til at tage fat med nyt Mod og fornyede Kræfter og hjælpe til at rulle Stenen fremad.

Joseph A. Christiansen.
Konference-Serketær.

Juleaften.

Hvorfor kimer det og kimer i det dunkle Stjerneskjær? —
Dejligste af Aarets Timer atter nu er kommen nær,
Skjønneste af Ord i Verden, mildt og rent som Stjerneskin,
Dybt som Hvælvets klare Blaane atter griber du mit Sind.

Det begav sig i de Dage, at der kom et Bud fra Rom,
At al Verden skulde drage til det Sted, hvorfra de kom.
Og det fortned' alle Veje, og det steg paa tusind Sprog;
Romas Kejser vilde skrive Verden i sin Mandtalsbog.

Liste efter Mandtalsliste sendtes ind til Rom, og se:
Nederst paa den allersidste var et Fattigbarn ta't med. —
Imperator, om dit Øje kunde set i Tiden frem,
Hvem han var, den Allersidste, Barnet ifra Bethlehem. —

Se, et Tidehverv var rundet, Nattens Mørke var forbi.
Hvad i dunkle Sagn laa bundet, løstes nu i Melodi;
Thi en stærk, usynlig Finger fra den fjerne Himmelstavn
Ridsed' ind i Slægtens Ruller Navnet over alle Navn.

I det Navn blev Svaret givet paa hvert Spørgsmaal efter Gud,
I det Navn fik Jordelivet Morgensolens første Bud.
Gjennem uvejrsmørke Skyer gled en gylden Straale ned,
Bygged' Haabets lyse Buer mellem Tid og Evighed.

I det Navn har Millioner atter rejst det trætte Knæ,
Løst det vilde Skrig i Toner, lægt sit Hjertesaar i det.
Og naar Dagen gik til Ende, Døden aabned' mørk sin Favn,
Da har blege Læber hvisket Navnet over alle Navn. —

Derfor kimer det og kimer gjennem Tusinder af Aar:
Se, i Vinternattens Timer kom det første Skimt af Vaar.
Dejligste af Ord i Verden, atter griber du mit Sind,
Glider som en Varmebølge mildt og stille til mig ind.

Theodor Caspari.

Dødsfald.

Rasmus Christoffersen afgik ved Døden i sit Hjem i Ogden, Utah, den 17. September d. A. efter en længere Tids Sygeleje. Han var født i Sillestrup paa Lolland, Danmark den 23. December 1837. Ind-

lemmedes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 8. Februar 1859 og virkede ca. 2 Aar som Missionær i Jylland, inden han emigrerede til Utah 1861. Han udførte en Mission til Fødelandet fra 1881—83. Vor afdøde Broder var en højt hædret Mand, og Medborgere betroede ham mange Tillidshverv, som han udførte med fuldkommen Tilfredshed og Ære. Han deltog i Indianerkrigen fra 1864—67 og hjalp til at opbygge nye Settlementer. Han var en paalidelig Raadgiver, trofast Ven, kjærlig Fader og hengiven Husbond, hvis Navn længe vil leve blandt dem, der kjendte ham.

Søster Karen Stine Larsen, Christen K. Larsens Hustru i Spanish Fork, døde sammesteds den 3. Oktober 1910. Hun var født den 18. April 1861 i Blands paa Lolland, Danmark, og annammede Mormonismen med hendes Forældres Tilladelse, da hun var 13 Aar gammel, disse tilhørte nemlig ikke dette Samfund. Hun emigrerede til Utah i 1881, blev gift med Christian K. Larseu og bosatte sig i Spanish Fork. Hendes Ægteskab velsignedes med 8 Børn. Begravelsen foregik fra 4. Wards Forsamlingshus, der i den Anledning var smukt draperet med Hvidt og Blomster, og en stor Skare af varme og taknemlige Venner fyldte Huset for at hædre en værdig Søster, der ved Godgjørenhed og Sympati havde vundet alles Hjerter. Om hende kan det med Rette siges: „De, der kjendte hende bedst, elskede hende mest."

Missionærernes Rapport for November 1910.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Richard C. Miller	Aalborg	18	9710	255	4411	639	71	5		
Niels J. Larsen	Aarhus	21	21060	284	9927	656	104	3		1
Anton J. T. Sørensen	Kjøbenhavn	21	18451	424	13011	345	96	4	2	1
Erastus Johnson	Bergen	15	8079	118	4014	334	87	2		
Peter C. Rasmussen	Kristiania	31	29376	90	12334	657	154	6		1
James A. Stevensen	Trondhjem	13	8222	280	3920	377	43	1		
Totalsum for Missionen		119	94898	1451	47617	3008	555	21	2	3

Indhold:

Udgivet og forlagt af Andrew Jenson, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).